

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند رحمتگر مهربان

وَالْفَجْرِ ﴿١﴾

فولادوند: سوگند به سپیده دم

مکارم: به سپیده دم سوگند.

وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾

فولادوند: و به شبهای دهگانه

مکارم: و به شبهای دهگانه.

وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾

فولادوند: و به جفت و تاق

مکارم: و به زوج و فرد.

وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرٌ ﴿٤﴾

فولادوند: و به شب وقتی سپری شود

مکارم: و به شب هنگامی که (به سوی روشنایی روز) حرکت می‌کند سوگند (که پروردگارت در کمین ظالمان است).

هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرٍ ﴿٥﴾

فولادوند: آیا در این برای خردمند [نیاز به] سوگندی [دیگر] است

مکارم: آیا در آنچه گفته شد سوگند مهمی برای صاحبان خرد نیست؟!

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿٦﴾

فولادوند: مگر ندانسته‌ای که پروردگارت با عاد چه کرد

مکارم: آیا ندیدی پروردگارت به قوم عاد چه کرد؟

إِرمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾

فولادوند: با عمارات ستون‌دار ارم

مکارم: و با آن شهر «ارم» با عظمت.

الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلَهَا فِي الْبِلَادِ ﴿٨﴾

فولادوند: که مانندش در شهرها ساخته نشده بود

مکارم: همان شهری که نظیرش در بلاد آفریده نشده بود.

وَتَمُودَ الَّذِينَ جَاءُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿٩﴾

فولادوند: و با تمود همانان که در دره تخته‌سنگها را می‌بریدند

مکارم: و قوم تمود که صخره‌های عظیم را از دره می‌بریدند (و از آن خانه و کاخ می‌ساختند).

وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ﴿١٠﴾

فولادوند: و با فرعون صاحب خرگاهها [و بناهای بلند]

مکارم: و فرعونی که قدرتمند و شکنجه گر بود.

الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿١١﴾

فولادوند: همانان که در شهرها سر به طغیان برداشتند

مکارم: همان اقوامی که در شهرها طغیان کردند.

فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ﴿١٢﴾

فولادوند: و در آنها بسیار تبهکاری کردند

مکارم: و فساد فراوان در آنها ببار آوردند.

فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿١٣﴾

فولادوند: [تا آنکه] پروردگارت بر سر آنان تازیانه عذاب را فرونواخت

مکارم: لذا خداوند تازیانه عذاب را بر آنها فرو ریخت.

إِنَّ رَبَّكَ لَبَلَمْرْصَادٍ ﴿١٤﴾

فولادوند: زیرا پروردگارت تو سخت در کمین است

مکارم: مسلماً پروردگارت تو در کمینگاه است.

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ﴿١٥﴾

فولادوند: اما انسان هنگامی که پروردگارش وی را می‌آزماید و عزیزش می‌دارد و نعمت فراوان به او می‌دهد می‌گوید پروردگارم

مرا گرامی داشته است

مکارم: اما انسان هنگامی که خداوند او را برای آزمایش اکرام می‌کند و نعمت می‌بخشد (مغرور می‌شود و) می‌گوید: پروردگارم

مرا گرامی داشته!

وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾

فولادوند: و اما چون وی را می آزماید و روزی اش را بر او تنگ می گرداند می گوید پروردگارم مرا خوار کرده است
مکارم: و اما هنگامی که برای امتحان روزی را بر او تنگ بگیرد مایوس می شود و می گوید پروردگارم مرا خوار کرده!

كَلَّا بَلْ لَّا تُكْرُمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾

فولادوند: ولی نه بلکه یتیم را نمی نوازید
مکارم: چنان نیست که شما خیال می کنید، بلکه شما یتیمان را گرامی نمی دارید.

وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ﴿١٨﴾

فولادوند: و بر خوراک [دادن] بینوا همدیگر را بر نمی انگیزید
مکارم: و یکدیگر را بر اطعام مستمندان تشویق نمی کند.

وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَمًّا ﴿١٩﴾

فولادوند: و میراث [ضعیفان] را چپاولگرانه می خورید
مکارم: و میراث را (از طریق مشروع و نامشروع) جمع کرده می خورید.

وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾

فولادوند: و مال را دوست دارید دوست داشتنی بسیار
مکارم: و مال و ثروت را بسیار دوست می دارید.

كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿٢١﴾

فولادوند: نه چنان است آنگاه که زمین سخت در هم کوبیده شود
مکارم: چنان نیست که آنها خیال می کنند، در آن هنگام که زمین سخت درهم کوبیده شود.

وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾

فولادوند: و [فرمان] پروردگارت و فرشته [ها] صف در صف آیند
مکارم: و فرمان پروردگارت فرا رسد و فرشتگان صف در صف حاضر شوند.

وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى ﴿٢٣﴾

فولادوند: و جهنم را در آن روز [حاضر] آورند آن روز است که انسان پند گیرد و [لی] کجا او را جای پندگرفتن باشد

مکارم: و در آن روز جهنم را حاضر کنند (آری) در آن روز انسان متذکر می‌شود، اما چه فایده که این تذکر برای او سودی ندارد.

يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾

فولادوند: گوید کاش برای زندگانی خود [چیزی] پیش فرستاده بودم

مکارم: می گوید: ایکاش برای این زندگی چیزی فرستاده بودم.

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدًا ﴿٢٥﴾

فولادوند: پس در آن روز هیچ کس چون عذاب کردن او عذاب نکند

مکارم: در آن روز هیچکس عذابی همانند عذاب او نمی‌کند.

وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾

فولادوند: و هیچ کس چون دربندکشیدن او دربند نکشد

مکارم: و هیچکس همچون او کسی را به بند نمی‌کشد.

يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾

فولادوند: ای نفس مطمئنه

مکارم: تو ای روح آرام یافته!

ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾

فولادوند: خشنود و خدایسند به سوی پروردگارت بازگرد

مکارم: به سوی پروردگارت بازگرد در حالی هم تو از او خشنودی و هم او از تو خشنود است.

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿٢٩﴾

فولادوند: و در میان بندگان من درآ

مکارم: و در سلك بندگانم داخل شو.

وَادْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

فولادوند: و در بهشت من داخل شو

مکارم: و در بهشتم ورود کن.

